

דף יג

טז. א. אלו הרחקות מבווארות בסוגיא, שגזרו חכמים מפני חשש עבירה, על ידי קרבת הדעת שבין אנשים?
 ב. מה ענינה של מגילת תענית, מי כתבה ומדוע בטלה?

א. גזרו חכמים שלא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל דבר. [ואף על פי שיש כאן 'דעות', ואין בזה חשש תקלה כביחיד, גזרו חכמים הואיל ואין עושים שינוי. אכן אם עושים היכר באכילתם ומשנים מן הדרך הרגילה, כגון הפסק מפה או העמדת דבר בולט — מותר. עפ"י פוסקים]; —
 כיוצא בדבר לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ, שמא ירגילנו אצלו ויאכילנו דברים שאינם מתוקנים (אביי). או שמא יהא רגיל אצלו ויאכילנו דברים טמאים בימי טהרתו (רבא). אבל משום האכלת דברים שאינם מתוקנים אין לחוש — שרוב עמי הארץ מעשרים); —
 הסיקו שאסור לנדה שתישן עם בעלה, אפילו בשינוי מן הדרך הרגילה, כגון הוא בבגדו והיא בבגדה. (ואת אשת רעהו לא טמא ואל אשה נדה לא יקרב — מקיש אשה נדה לאשת רעהו). ואפילו במטה רחבה או בסינר מפסיק בינו לבינה (כפי שמסר רב דימי ורב יצחק בר יוסף במעשה דחסיד אחד). ואין חילוק בין ימי נדותה לימי ליבונה. (ואפילו טבלה לסוף ימי נידות. עפ"י ר"ת).
 [ודלא כרבי פדת שאמר לא אסרה תורה אלא קורבה של גילוי עריות בלבד. ולשיטתו כנראה לא גזרו בנדה אלא בקירוב בשר ממש. עפ"י תוס'. או על כל פנים לשיטתו אין לפשוט הספק מהקש נדה לאשת רעהו. עפ"י רמב"ן]; —
 שני אכסנאים אוכלים על שלחן אחד זה בשר וזה גבינה. ודוקא כשאינן מכירים זה את זה, אבל מכירים — אסור. [אעפ"י שיש כאן 'דעות', אין שינוי].

ב. מגילת תענית נכתבה לזכור את הימים שאין מתענים בהם, ימים שנעשה בהם נס לישראל שניצלו מן הצרה וכדו'. (ולכך נקראת 'מגילה' — לפי שכתובה במגלת ספר, שלא כשאר משנה וברייתא שלא ניתנו להכתב. רש"י).
 מי כתבה — חנניה בן חזקיה וסיעתו, שהיו מחבבים את הצרות (שנגאלים מהן, והנס חביב עליהם להזכירו לשבח של הקב"ה. רש"י. וע' מהרש"א).
 אמר רשב"ג: אף אנו מחבבים את הצרות אבל מה נעשה שאם באנו לכתוב אין אנו מספיקים (לכתוב. או: אין מספיקים מלעשות יום טוב בכל יום. ערש"י). דבר אחר: אין שוטה נפגע (— אינו מכיר בפגעיו, כך אנו כמה נסים באים לנו ואיננו מכירים בהם). דבר אחר: אין בשר המת (שבגוף החי) מרגיש.

דפים יג — יד

יז. א. אלו דברים פוסלים את התרומה מן התורה ואלו מגזרת חכמים?
 ב. טומאת ידים — מי גזרה?

א. מן התורה כל דבר שהוא שני לטומאה הריהו פוסל את התרומה (ואינו מטמאה — שאם נגעה בתרומה אחרת, לא פסלתה). וכן טבול יום פוסל את התרומה מן התורה. (ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים...) [ונחלקו אמוראים (בפסחים יד). האם אוכל מטמא אוכל תרומה דבר תורה אם לאו].
 וגזרו חכמים על דברים נוספים שפוסלים את התרומה; —

שיב